

„Doisprezece ani și apoi voi muri!”

Johannes K. era un țăran înstărit. El administra o moșie mare, de mai multe sute de pogoane de pășune și de teren arabil. Tânăr, puternic și vesel cum era, folosea orele de răgaz, ca majoritatea dintre vecinii săi, pentru vânatoare, pentru excursii comune cu prietenii săi, pentru sindrofii și mai multe asemenea. Cu toate că se ținea departe de toate excesele, duminica mergea regulat la biserică și din când în când lua parte la celebrarea Cinei, în lăuntrul său nu era nicio dorință după lucruri mai serioase. El nu se gândea la ce părere are Dumnezeu sfânt despre el și la ce putea să-i aducă eternitatea. Dacă îi venea vreodată un asemenea gând, acesta era din nou repede scufundat în valurile bucuriei și ale distracțiilor acestei lumi. Complet mulțumit cu sine și apreciat de alții pentru firea sa prietenoasă și pentru caracterul său onorabil, trăia înainte fără griji.

Atunci a intervenit un incident, care urma să devină hotărâtor pentru toată viața sa de mai târziu. Uneia dintre rudele sale, care era țăran ca și el, i-au fost sfâșiate într-o zi mai bine de o duzină de oi de către câinele vecinului său, un animal puternic, rău. Deoarece proprietarul câinelui refuza să ofere despăgubire, păgubitul a adus chestiunea în fața tribunalului, iar acesta a decis în favoarea sa. Pentru sărbătorirea zilei în care fusese rostită sentința, reclamantul a invitat la o masă festivă un număr de prieteni, printre care și pe Johannes. După o după-amiază veselă a urmat o seară la fel. Anturajul era într-o dispoziție exuberantă. În glume grosolane și povestiri hazlii, orele au zburat. Se făcuse aproape târziu când unul dintre cei prezenți, un doctor, s-a ridicat și a spus:

„Ascultați, prieteni, acum am auzit deja multe chestii vesele, încât treptat va fi destul. Prin urmare, vreau să vă prezint altceva.”

„Foarte frumos! Suntem recunoscători pentru variație.”

„Vreau să spun fiecăruia dintre voi cât timp mai are de trăit.”

Râzând și glumind, toți au fost de acord cu propunerea ciudată. Începând cu cel care stătea lângă el, medicul a mers de la unul la altul și cu remarci hazlii a indicat fiecăruia un anumit număr de ani de viață, după cum aprecia, favorabil sau nefavorabil, starea sănătății celui în cauză. În cele din urmă a ajuns și la Johannes, s-a uitat la el cu o privire compătimitoare și a spus:

„Da, în ceea ce îl privește pe Johannes, nu pot să-i mai dau decât doisprezece ani. Într-adevăr, deja acum nu mai are suflu.”

Doctorul s-a gândit puțin la ce efect distrugător pot exercita aceste cuvinte asupra prietenului său. Johannes n-a răspuns nimic, a stat și restul serii foarte tăcut, dar în lăuntrul său, întrebările și contra-întrebările n-au mai avut sfârșit.

„Doisprezece ani și apoi să mor?” se întreba el singur. „Prostii! Voi trăi mai mult, mult mai mult. Dar cine știe? Poate că doctorul are dreptate. Doisprezece ani! Și unde voi fi atunci? *Apoi vine eternitatea. Unde o voi petrece?*”

În dimineața următoare s-a întors la moșia sa cu unul dintre prietenii săi. Pe parcursul întregii călătorii a rămas monosilabic și rezervat. Abia când destinația era aproape atinsă, el n-a mai putut să-și ascundă sentimentele. Adresându-se tovarășului său, a întrebat:

„Ai auzit, Robert, ce mi-a spus doctorul aseară?”

„Ce vrei să spui?”, a răspuns cel întrebat.

„Că n-aș avea de trăit mai mult decât doisprezece ani. Dar, Robert, doar nu sunt pregătit să mor. Nu pot să mor. Sunt un păcătos și păcatele a treizeci de ani lungi stau înaintea mea. Dar ce să fac, Robert, ce să mă fac?”

Cu toate că doisprezece ani înseamnă oricum o perioadă destul de lungă, bărbatului, a cărui conștiință se trezise la un sentiment de vinovăție, timpul i se părea a fi totuși prea scurt. Și era aceasta sigur că moartea nu survenea chiar înainte de momentul indicat? Da, nu putea să survină în orice zi? Ce se va alege atunci de el? Ce putea să-I ofere Dumnezeu lui sfânt pentru o viață pe care o vedea dintr-odată într-o lumină care părea să dezvăluie toate punctele întunecate?

Celălalt era în impas: ce ar trebui să-i răspundă prietenului evident profund îngrijorat.

„Doisprezece ani, doisprezece ani și apoi să mori!”

Cuvintele l-au urmărit săptămâni și luni pe nefericitul om. Oriunde mergea sau stătea îi răsunau în urechi. A început să citească Biblia, a mers la biserică mai frecvent ca până atunci și a făcut ce a putut ca să devină un om mai bun și să câștige plăcerea lui Dumnezeu; căci, așa judeca el, dacă Dumnezeu vedea că el a luat-o în serios cu viața sa, poate că El va trage o linie sub trecutul său și se va declara mulțumit cu eforturile sale. Ah, era o speranță nesigură, care nu-l liniștea. Dimpotrivă, cu cât se străduia mai mult să devină un alt om, cu atât mai mult creștea neliniștea inimii sale și cu atât mai mult își dădea seama de toată păcătoșenia sa.

Doi dintre cei doisprezece ani trecuseră. Ei n-au adus nicio pace bărbatului care o căuta. În loc de aceasta, povara păcatelor sale devenise tot mai grea, iar mântuirea părea că s-a îndepărtat tot mai mult. Johannes a făcut experiența pe care au făcut-o mulți înaintea sa, că religia omului firesc este deplorabilă și nesatisfăcătoare, această religie, care se lasă rezumată în micul cuvânt „a face”.

Într-o frumoasă dimineață de vară s-a dus la câmp, ca de obicei, cu inima grea. Era preocupat cu starea sa tristă mai mult decât oricând. La păcatele de treizeci de ani se mai adăugaseră cele de la alți doi ani și în loc ca sentimentul de vinovăție față

de Dumnezeu sfânt să dispară, devenise și mai apăsător. El se întreba: Cum se va sfârși aceasta? Astfel mergea agale pe drumul său, când, deodată, ca un trăsnet, i-au venit în minte cuvintele de început din Romani 8: „*Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus*”.

Omul care cugeta se simțea ca și când un glas din cer i-ar fi vorbit. În definitiv, nici nu era nimic altceva, căci el auzise glasul Duhului lui Dumnezeu. Și Cuvântul lui Dumnezeu, „viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri” (Evrei 4.12), Și-a arătat și pentru el forța Sa puternică, dătătoare de viață. Într-o clipă, povara păcatelor dispăruse și Johannes se simțea liber, liber ca o pasăre. Crezând, el a apucat acele cuvinte puternice și și le-a însușit. Dacă mai înainte aproape că se prăbușise sub greutatea care apăsa pe el, așa credea acum, că nu va putea suporta bucuria covârșitoare care îi umplea inima. Hristos și lucrarea Sa înfăptuită preîntâmpinaseră toate nevoile sale. Sângele lui Isus Hristos îl spălase mai alb decât zăpada (Psalmul 51.7) și „pacea ca un râu” [Isaia 66.12] s-a revărsat în sufletul său.

Cei doisprezece ani promiși prietenului nostru într-un ceas exuberant au trecut de mult; da, au trecut treizeci și mai bine de la cele povestite mai sus și Johannes încă mai trăiește. În tot acest timp, el a căutat să lucreze, ca un creștin fericit, pentru Domnul său. Deoarece el personal nu primise de la Dumnezeu darul să predice Evanghelia, curând după convertirea sa a invitat alți credincioși ca să propovăduiască pe moșie vestea bună despre Hristos. Dumnezeu i-a binecuvântat credincioșia. Mai mulți dintre vecinii săi au ajuns să chibzuiască și au găsit în Isus pe Mântuitorul lor. Dar așa cum satan se opune întotdeauna lucrării lui Dumnezeu, așa a făcut și aici. Stăpâna moșiei, o doamnă bogată și nobilă, i-a comunicat arendașului ei, influențată de prieteni care, ca și ea, căutau mântuirea în respectarea formelor religioase externe, că ea nu putea tolera asemenea adunări pe moșia ei. Și când Johannes i-a răspuns că în aceasta nu putea să-i respecte dorințele, contractul de închiriere a fost reziliat. Doi ani mai târziu a trebuit să părăsească moșia pe care își petrecuse aproape toată viața. Dar a făcut-o fără cârtire, deoarece considera ocara lui Hristos ca pe o bogăție mai mare decât bunăstarea sa pământească. Și până în ultima zi, casa lui a stat deschisă atât mesagerilor Evangheliei, cât și celor care voiau să audă cuvântul crucii.

Titlul original: „Zwölf Jahre, und dann sterben!”
din *Samenkörner (Neue Folge 30)* 1936, pag. 124-129.